

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori, se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai, nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se întorc — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Despre „Nota ecumenică” a actului Reîntregirii Bisericii Ortodoxe Române din Transilvania

La 21 octombrie 1970, aniversăm — în reculegere și smerită rugăciune — douăzeci și doi de ani de la înfăptuirea istoricului act de revenire, la vatra credinței străbune, a tuturor românilor din Ardeal, Crișana, Maramureș și Banat, revenire binecuvântată, în urma căreia, astăzi, întregul popor român dreptcredincios își trăiește viața sa religioasă-bisericească, în mijlocul turmei cuvântătoare a lui Hristos, potrivit sfintelor rînduiri apostolice ale Ortodoxiei.

În felul acesta, avem deplina mîngîiere că trăim în Biserica străbunilor noștri — Biserica Ortodoxă Română, care, prin unitatea sufletească și bisericească a tuturor fiilor săi, și-a sporit strălucirea, patrimoniul, forțele sale de luptă și de progres, într-o nouă vitalitate și într-un nou avînt de muncă, pe de o parte, pentru mărirea lui Dumnezeu, binele și propășirea credincioșilor săi, iar pe de altă parte, spre întărirea și înflorirea patriei noastre scumpe, Republica Socialistă România.

Ne este bine cunoscută rîvna, dragostea și statornicia tuturor Bisericilor creștine (ba chiar și necreștine cînd este vorba de pace, colaborare frățească și progres) — din întreaga lume, pentru promovarea cu consecvență a idealului ecumenic contemporan. Acest ideal ecumenic are ca țel principal porunca Fiului lui Dumnezeu „ca toți să fie una” (Ioan 17, 21—23), adică readucerea la unitate a întregii comunități creștine, unirea tuturor confesiunilor și denominațiilor creștine, sub toiașul Blîndului și Marelui Păstor, Iisus Hristos (Ioan 10, 11).

De altfel, însuși cuvîntul „ecumenic”, care vine de la grecescul „oikumenē”, înseamnă: universal, mondial, iar mișcarea ecumenică sau ecumenismul este acea mișcare religioasă, organizată, care luptă, muncește, se roagă și se jertfește conștient și neîncetat, prin toate mădularele sale, pentru unirea tuturor Bisericilor mici sau mari, numeroase sau mai puțin numeroase — pentru unirea tuturor Bisericilor, într-o singură Biserică, Biserica cea UNA, SFINTĂ, SOBORNICEASCĂ și APOSTOLEASCĂ.

Insușlețit de porunca Domnului nostru Iisus Hristos, și de testamentul Lui spiritual „CA TOȚI SĂ FIE UNA”, ecumenismul zilelor noastre, în cadrul căruia activează și Biserica Ortodoxă Română, se străduiește, cu vreme și fără vreme, ca în diferite regiuni sau țări ale lumii creștine, să se realizeze — ca o primă etapă — mai întîi o unire, sau măcar o colaborare, între acele confesiuni creștine dezbinat, care au între ele mai multe afinități, care sînt mai apropiate sufletește sau ca învătătură de credință.

Ori, au existat oare în lume confesiuni, care să fi fost mai apropiate una de alta, de cum au fost cele două Biserici-surori, Biserica Ortodoxă Română și fosta Biserică greco-catolică? Desigur, nu! Ba mai mult, adevărul este că e prea puțin spus că au fost apropiate una de alta, ceea ce ne spune la vremea sa și Petru Maior că: „În multe locuri nici nu mai auzi vorbă de unire și neunire”.

În esență, deci, cele două Biserici-surori au fost una singură, în toată scurgerea veacurilor și de aceea, pe cît de nefirească a fost vremelnica despărțire de la 1700, pe atît de firească, frumoasă și folositoare este unirea în credință a tuturor românilor reîntregiți sufletește prin importantul act al unificării de la Alba-Iulia, din anul 1948.

Acest act cuprinde în sine aspecte multiple și, în plus, are în conținutul său și aspectul sau „nota ecumenică”, pe care o recunoșc cei competenți în probleme de ecumenism, fiindcă el aduce în fața ochilor lumii creștine, ecumenice, de astăzi, noutatea, spontaneitatea și vitalitatea unei Biserici uni-

ficată și a unui popor în plină ascensiune. Acest fapt este recunoscut și subliniat de mari personalități ecumenice.

Realizarea unității în credința străbună a tuturor credincioșilor români din Transilvania a devenit o pildă și un îndemn pentru marii teologi ecumeniști și pentru mișcarea ecumenică din întreaga lume, care se roagă și împreună cu care ne rugăm și noi: Pentru unirea tuturor, Domnului să ne

rugăm. Doamne miluiește, pentru ca Tatăl cel Atotputernic din Ceruri să ne ajute și să ne învrednicească a vedea cît mai grabnic împlinită porunca dumnezeiască: „Ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru Tine, așa și aceștia în noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu m-ai trimis” (Ioan 17, 21).

† Episcop Visarion Rășinăreanu

Sfinții români din luna octombrie

Știm cu toții că la 21 octombrie 1948 în „Catedrala Reîntregirii” din Alba-Iulia s-au rupt pecetele, care vreme de 250 de ani legaseră, peste voia lor, de ascultarea de o conducere bisericească străină sufletele unei părți din preoțimea și credincioșii români din Transilvania. S-a putut intona atunci nu numai pentru românii „din cetatea munților ardeleni”, cum se exprimase Nicolae Bălcescu, ci și pentru toți fiii acestor meleaguri, cîntecul bisericesc: „Să se bucare cele cerești și să se veselească cele pămîntești!”

„Jugul de fier”, pus de Habsburgi la 1688 asupra Transilvaniei, în locul celui de lemn al turcilor, a fost și mai mult îngreunat atunci cînd s-a căutat a se folosi ca mijloc de asuprire și de dezbinare „uniația”. Oprit în mersul istoric de trezirea națională a popoarelor apusene, care îi dau rînd pe rînd lovitură tot mai mari, imperiul habsburgic încearcă de la sfîrșitul secolului 17 să-și impună dominația mai ales în spre sud-estul Europei. Așa se explică și urzirea „uniației” din 1698, cînd pentru a-și ușura soarta materială, vladica Atanasie și cei 38 de protopopi vor semna, în urma fîsurilor, a multor presiuni și mijloace de intimidare, „unirea cu legea împăratului”, cu toate că în manifestul de unire se spune că „toată legea să stea pe loc”. Aveau nevoie noii stăpîni de aliați, și-i căutau și prin mijloace nepermise. Așa, impuneau vladicilor uniți cenzura „teologului ieziu”, se sileau să tipărească și să răspîndească catehisme și alte cărți papistașe, raportau peste tot că tot poporul și toată preoțimea s-a făcut „unită”, legătura frățească cu biserica de peste munți — de unde veniseră nu numai numirea și hirotonirea celor mai mulți vlădici ardeleni ci și o mulțime de cărți și îndrumări pe linie creștinească — era numită acum „dospitura satanei”.

După cum se exprima cronicarul bisericii Sfîntul Nicolae din Brașov, peste 40 de ani s-a predicat „tupilat” noul crez al stăpînilor. În primăvara anului 1744 s-a pornit însă dinspre Arad predica vie a cuviosului Visarion originar din Slavonia (aflată pe atunci tot sub Habsburgi) dar care venise proaspăt dintr-o călătorie de la Ierusalim. Ca să se poată menține la putere habsburgii ducău o intensă politică economică liberălistă. Le trebuiau marerii prime cît mai multe, vite în deosebi din această „Europă agricolă” a sud-estului european. Așa se explică de ce reacția ortodoxă a început și a fost alimentată mai ales de negustori, de păstori, de oameni care circulau dintr-o regiune în alta. Cuviosul Visarion era însoțit de 3 regustori ca tâlmaci, căci el nu cunoștea limba română. Predica lui de la Dobra și pînă la Săliște a fost ca un fulger căzut peste conștiința preoților și țăranilor transilvăneni. Deși vorbeau simplu căci nu avea prea multă cultură teologică, cuviosul Visarion a lămurit mulțimile care-l ascultau ca pe un sfînt, că „uniația înseamnă stricarea legii”, ea nu e nici lege papistașă, nici orto-

doxă, e un fel de „lege a treia”. Într-o pornire năvalnică toți credincioșii ortodocși s-au trezit: nu le mai trebuiau preoți uniți, au început să-și ia bisericile înapoi, să-și aducă preoți sfințiți peste munți, să-și procure cărți de la frați ori să-și caute sfat și ajutor la alte biserici ortodoxe, la ruși și la „sîrbii de sub stăpînirea mării sale, care-și aveau mitropolit la Carloviț și episcopi de legea lor erau netulburăți în credința lor”.

Desigur, cuv. Visarion a fost prins și judecat sumar la Sibiu, dus apoi și închis într-o temniță în Tirol, unde vor mai sfîrși mulți alți mucenici ai credinței românești.

Între ei pomenim pe sfîntul Nicolae Oprea, țăran oier din Săliște, care de nenumărate ori a bătut drumul către Viena pentru a preda împărătesei Maria Terezia tot felul de jalbe, prin care, în numele credincioșilor ortodocși din Transilvania, se protesta împotriva silnicilor și a nedreptăților. Folosindu-se de faptul că în Banat era altă administrație politică și-și putea pierde urma, Sfîntul Oprea încă în 1748 deodată cu măcelarul Ioan Oancea din Făgăraș a ajuns să ducă primul memoriu împărătesei și altor miniștri austrieci și rusești din Viena, ca și mai ales mitropolitului sîrb de la Carloviț, mărturisind sus și tare că „pentru credința strămoșilor noștri sîntem gata a suferi și mucenicie sau izgonire din această împărăție”. De aceea vrednicia acestui mare luptător pentru credință a constat în aceea că a concretizat în cîteva puncte limpezi cererile mulțimilor de sate ortodoxe din Transilvania în problema credinței: 1) să se lase libertate de credință tuturor, așa cum se spunea în diploma a II-a leopoldină, 2) să se stabilească printr-o comisie străină cine vrea să rămîna ortodox și cine nu? și 3) să se dea și românilor episcop de legea lor răsăriteană hirotonit la Carloviț. În 1752 sfîntul Nicolae Oprea a fost prins și închis și el în temnița din Kuffstein, unde peste 30 de ani, cînd teroarea religioasă va înceta, îl va căuta soția lui fără să-i găsească urmele.

Cel de al treilea mucenic, cuv. Sofronie de la Cioara a fost un chip de călugăr dîrz în credință dar și apropiat de popor. Cînd lucrurile s-au învrăjbit la culme, întreg Ardealul fierbînd de nemulțumiri — cuv. Sofronie s-a pus în capul unei adevărate și sfinte răscoale populare, silind în felul acesta pe guvernanții ardeleni și pe stăpîni lor de la Viena să îplinească dorințele poporului și să asigure „slobozenia legii”, căci poporul, trezit de acum, va proclama, ca și Horia peste 10 ani, „stîrpirea și a uniei, ca și a iobăgiei din țară”. Se știe că împărăteasa a trimis pe crudul general Adolf Buccov, care ca un tiran „din vremea lui Dioclețian” a împărțit bisericește pe românii din Ardeal în două, în uniți și neuniți silindu-i prin puterea armelor și prin militarizarea granițelor, ori

(Continuare în pag. 4)

DECALOGUL

1. E bine să știm...

Cuvîntul *decalog*, folosit de învățați pentru scurtimea lui, pe înțelesul nostru însemnează: *Cele zece porunci*. Spre a le deosebi de alte porunci, fiind date de Dumnezeu le numim *Cele zece porunci dumnezeiești*. Am socotit că facem lucru ziditor de suflet, dacă vom scrie câteva articolașe spre a scoate la iveală măcar în parte ce cuprind ele pentru viața creștinului ortodox.

Deci mai întâi să vedem cum și cînd ni le-a împărțit Dumnezeu și ce valoare au ele pentru dreptcredincioși.

În cărțile proorocului Moisi (a trăit în urmă cu peste 3.000 de ani), numite *Leșire* (la capitolele 19—34) și *A doua lege* (la cap. 4, 5), aflăm răspuns la primele două întrebări. Iată ce aflăm scris în cărțile sfinte pomenite.

„În luna a treia, după ce au ieșit fiii lui Israel din pămîntul Egiptului, au venit în pustia Sinai... și au făcut tabără în preajma muntelui... Și Moisi s-a suit în muntele Domnului și Dumnezeu i-a zis: Acestea sã grăiești casei lui Iacob și fiilor lui Israel: de veți asculta cuvîntul meu și veți păzi legea mea, îmi veți fi mie *popor ales dintre toate neamurile*; poruncește poporului ca azi și mîine să se curățească, că în ziua a treia voi grăi în fața întregului popor... A treia zi, cînd se făcea ziua, s-au pornit fulgere și tunete și nori întunecați și glas de trâmbițe răsunînd tare... încît s-a spăimîntat tot poporul... și s-a auzit răspicat glasul Domnului zicînd:

1. Eu sînt Domnul Dumnezeuul tău, să nu ai alți dumnezei afară de mine;

2. Să nu-ți faci chip cioplit... și să nu te închini lor;

3. Să nu iei numele Domnului Dumnezeuului tău în deșert;

4. Adu-ți aminte de ziua Domnului și o sfințește pe ea;

5. Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca bine să-ți fie ție și mulți ani să trăiești pe pămînt;

6. Să nu uci;

7. Să nu desfrînezi;

8. Să nu furi;

9. Să nu mărturisești strîmb și să nu fii mărturie mincinoasă împotriva aproapelui tău;

10. Să nu poftiești nimic ce e al aproapelui tău.

Și tot poporul auzea glasul și sunetul trâmbițelor și vedea luminile și muntele fumegînd... și spăimîntat sta departe și a zis către Moisi: grăiește-ne tu nouă și să nu grăiască Dumnezeu așa cu noi, că murim de frică.

Și Moisi s-a suit în munte și Dumnezeu i-a repetat poruncile cu grai viu și i le-a dat și săpate pe două table de piatră... „Și Moisi a întîrziat să coboare din munte... și poporul a chemat pe Aron, fratele lui Moisi, și i-a cerut să le facă lor dumnezei ca în Egipt... Și aducînd cerceii și brățărilor de aur de la toate femeile, le-a turnat vițelul de aur (probabil o copie a zeului egiptean numit boul Apis) și a rînduit serbare și au adus jertfe și tot poporul a mîncat și a bătut și a început să joace împrejurul lui (a vițelului) și să desfrîneze (așa cum făceau păgînii)”. Cînd petrecerea era mai în toi, a nimerit și Moisi cu cele două table și vîzînd nelegiuirea s-a infuriat așa de cumplit, că uitînd ce poartă în mîini a izbit idolul cu cele două table primite din mîna lui Dumnezeu încît le-a făcut tîndări și a sfărîmat pe loc și vițelul, poruncind să-l macine și praful să-l amestec cu apă și să-l bea tot poporul, ca nici urmă să nu rămîna din el.

Zdrobit sufletește, umilit și rușinat de aceste fapte, Moisi s-a cufundat în căință amară și în rugăciune adîncă, cerînd iertare lui Dumnezeu. Apoi s-a suit din nou pe munte și a cerut Domnului alte table, la fel cu cele sfărîmate. Dumnezeu i-a împlinit cererea. El a coborît, rînduind cele de lipsă pentru ocrotirea unui astfel de odor.

Celor zece porunci li s-a zis pe scurt: *„legea”* și *„tablele legii”*. Au fost așezate într-o ladă numită *„sacriul legii”*, care era făcut din lemn de salcîm, aurit și pe dinauntru și pe dinafară, iar pe acoperămînt au așezat doi arhangheli turnați din aur, cu fața și cu arpile întinse unul către altul spre ocrotirea acestei neprețuite comori. Sacriul cu tablele din el a fost păstrat cu sfințenie în *Cortul mărturiei* care închipuia templul, și cînd Solomon, împăratul, a zidit templul cel strălucit și vestit în vechime, l-a așezat în Sfînta Sfintelor (în care nu intra decît arhiereul odată în an). Aici a stat pînă la anul 600 înainte de nașterea Domnului, cînd împăratul Babilonian Nabucodonosor a dărîmat Ierusalimul. Atunci marele prooroc Ieremia l-a luat din templu și l-a ascuns pentru a nu fi pîngărit într-un loc neștiut de nimeni, afară de

Sfîntul mucenic Dimitrie

Creștinii din primele veacuri au avut de suferit multe prigoniri și chinuri. Zvonurile răspîndite pe seama creștinilor de cei de rea credință erau crezute chiar și de împărații romani, care, în timpul calamităților, credeau că zeii sînt mînioși și trimit nenorociri din pricina creștinilor care nu voiau să le aducă jertfe. Din pricinile acestea creștinii au avut de suferit persecuțiuni grele, vreme de trei sute de ani.

Cea mai fioroasă persecuție s-a dezlănțuit sub domnia împăratului Dioclețian.

Din acele vremuri, Biserica noastră numără mulți mucenici, care au răbdat totul în tăcere și au murit cu drag pentru Mîntuitorul Iisus Hristos, încît chiar și călăii se încreștinau vîzînd bărbăția și tăria lor de credință izbăvitoare.

Unul dintre acești eroi ai voinței, pe care Biserica recunoaște-o l-a împodobit cu cununa nemuririi și care a trăit în timpul împăratului Dioclețian, este și Sfîntul Dimitrie sau Dumitru, cum zicem noi. El era de origine din Tesalonicul grec, fiind pe acea vreme creștin și învățător al credinței în Hristos. Mergînd împăratul la Tesalonic, fu prins Sfîntul și pus în temniță, pentru că era vestit în buna credință. Și laudîndu-se îngîmfatul domnitor cu un om al lui ce-l chema Lie, îndemna și provoca pe oamenii cetății să iasă la luptă cu dînsul, crezîndu-l de neînving, pentru că întrecea pe toți cei de vîrsta lui în mărimea trupului și în îndrăzneală.

Dar iată că un creștin oarecare, cu numele Nestor, auzind de această provocare îngîmfată și de crimele pe care le făcea Lie se hotărî să iasă la luptă cu el. Înainte de luptă însă el cercetă în în-

el iar el s-a refugiat în Egipt, unde a fost omorît cu pietre de evrei. În felul acesta nu s-a mai putut da de urma sacriului cu tablele legii, deși și azi încă se fac cercetări și săpături spre a le afla. Poruncile însă ni s-au păstrat în amintirile cărți scrise de însuși proorocul Moisi și în cele mai multe scrieri ale Vechiului Testament și mereu citate de Domnul nostru Iisus Hristos și de Sfinții Apostoli. Se găsesc în foarte multe cărți de slujbă și de rugăciuni. Cele zece porunci însă n-au fost date numai pentru poporul evreu, ele sînt date pentru toți oamenii, pentru toți credincioșii, din toate timpurile și din toate locurile și cuprind ceea ce oamnei cu carte numesc „eternul uman”, adică ceea ce în veci de veci neschimbat privește viața omenească. Poporul evreiesc a fost ales nu în înțelesul de mai nobil, de mai distins, ci în înțelesul că a fost ales pentru o chemare: i s-a dat misiunea să poarte și să cultive peste veacuri credința într-un singur Dumnezeu și în venirea Mîntuitorului. Cele zece porunci poartă în ele miezul, esența acestei misiuni, care misiune a încetat pentru ei odată cu intruparea Domnului nostru Iisus Hristos.

Mîntuitorul nu le-a respins, nu le-a anulat. Dimpotrivă, le-a sporit autoritatea și le-a lămurit înțelesul nu după pofta oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu. Spune limpede: „N-am venit să stric legea, ci să o plinesc” (Matei 5, 17).

Tînarului celui bogat care-l întrebă ce să facă pentru a moșteni viața de veci, îi răspunde scurt: „Ține poruncile” și-i înșiră cîteva din cele zece. Iar unui legiuitor îi cere să rezume singur cele zece porunci și încheia zicîndu-i: „Fă aceasta și vei fi viu” (Luca 10, 26—28). Sfinții Apostoli încă învață pe credincioși să respecte și să urmeze în viață legea: Sfîntul Apostol Pavel scrie, că *„legea a fost un pedagog spre Hristos”* (Galateni 3, 24), un călăuzitor spre Domnul și înțelegerea Noului Testament. Același Sfînt Apostol întreabă pe unii sfătoși care țineau să explice ei Scripturile și credința creștină după capul lor: *„Au doară de la voi a ieșit cuvîntul lui Dumnezeu? Sau numai la voi a ajuns”* (II Corinteni 3, 2).

Mîntuitorul venind pe pămînt a plinit legea în înțelesul că a completat-o, arătînd și cu cuvîntul și cu fapta, că unul este Dumnezeu, dar în trei fețe: Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt și sfîntă voia Lui trebuie împlinită. Am putea înmulți citatele din lege, din prooroci, din Noul Testament spre a putea convinge, că Decalogul este obligatoriu și pentru noi, creștinii ortodocși.

E bine să știm acestea și să nu le uităm.

G. M.

chisoare pe Sfîntul Dimitrie și-i zise: „Robule al lui Dumnezeu, vreau să mă lupt cu Lie, deci roagă-te pentru mine”. Iară Sfîntul, făcînd semnul crucii pe fruntea lui Nestor, îi zise: „Pe Lie vei birui și pe Hristos vei mărturisi”. Deci luînd Nestor îndrăzneală din cuvintele acestea, merse de se luptă cu Lie, pe care îl răpune. De care lucru împăratul, rușinîndu-se, s-a mîhnit și s-a mîniat foc. Și aflînd el cum că Sfîntul Dimitrie a îndemnat la aceasta pe Nestor, a trimis ostași și le-a poruncit să-l străpungă cu sulțile pe Sfîntul înăuntru în temniță, pentru că a fost pricină răpunerii lui Lie. Făcîndu-se aceasta, îndată marele Dimitrie și-a dat sufletul în mîinile lui Dumnezeu, întîmplîndu-se după moartea sa multe minuni și prea slăvite tămăduiri. Apoi din porunca împăratului s-a tăiat și capul Sfîntului Nestor.

Așa este preamărit în sinaxarul Mineiului pe luna octombrie, marele mucenic Dimitrie a cărui pomenire Biserica noastră o săvîrșește în ziua de 26 a lunii.

Sfîntul și marele mucenic Dimitrie a trăit și a murit ca un erou adevărat. El înfățișează chipul adevăratului erou creștin. Viața și faptele lui strălucesc peste veacuri, călăuzind masele credincioșilor pe calea mîntuirii sufletești și inspirîndu-le putere de luptă pentru pacea lumii, pentru binele și fericirea popoarelor și pentru rușinarea celor îngîmfați, care caută vrajbă și neînțelegeri și provoacă vărsări de sînge.

Viața lui exemplară o preamărim cu imne de laudă, cum sînt: „Veniți credincioși, adunîndu-ne, să laudăm pe ostașul lui Hristos și viteazul luminător Dimitrie, carele toată asuprea răzmașului o a călcat. Acestuia să-i cîntăm cu credință: Roagă-te pentru noi lui Hristos, mare mucenic”.

N. Terchilă

Binecuvîntarea bisericii din Sălișteea

Unul dintre luptătorii pentru Ortodoxie, cît și pentru luminarea și cîstigare de drepturi pentru românii transilvăneni și pe care Biserica noastră l-a trecut în calendarul Sfinților ei serbați la 21 octombrie, ne este cunoscut sub numele de Sofronie de la Cioara.

„Cioara” de care este atît de strîns și pe drept legat numele lui Sofronie — este actuala parohie Sălișteea, prot. Alba-Iulia, care, Duminecă, 27 septembrie 1970, a avut bucuria binecuvîntării localului ei de închinare, cu un interior deosebit de odihnitor mai ales cu noua haină picturală pe care o are, binecuvîntare săvîrșită de către I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, întîmpinat la sosire de un sobor de preoți și diaconi, în frunte cu P. C. protopop al Albei-Iulii, V. Negrea.

După slujba binecuvîntării, a urmat Sf. Liturgie arhierească, răspunsurile fiind date de masa mare a credincioșilor prezenți la praznic.

La priceasnă, P. C. prot. onor. Alex. Iacobescu (Vințul de Jos) a tîlcuit Evanghelia zilei.

După încheierea Sf. Liturghii, C. pr. Dragosin Oană (parohul local) face o documentată expunere privind istoricul parohiei pomenită în documente încă în anul 1330, precum și asupra lucrărilor de pictură.

În continuare, P. C. vicar Traian Belascu vorbește despre rolul Legii strămoșești în viața poporului nostru, insistînd și asupra unor învățături de credință ale Bisericii noastre.

Un bogat cuvînt de învățătură a rostit apoi I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, care a zăbovit cu deosebire asupra Bisericii și asupra Sf. Taine a Preoției, asupra acestor două realități, „împietite de la început de cînd Iisus Hristos a așezat Cina cea de Taină”, cînd Sf. Apostoli au primit porunca de-a săvîrși mereu, ei și urmașii lor: episcopii și preoții, în chip nesîngeros jertfa Mîntuitorului în sfintele biserici.

„Să păstrăm neschimbată credincioșia noastră față de Biserica strămoșească, față de poporul, față de Patria noastră” — îndeamnă între altele I. P. S. Sa.

S-a evocat cu acest prilej și chipul plin de lumină al lui Sofronie, întregul praznic constituind un bun prilej de zidire creștinească și patriotică a credincioșilor.

Rep.

Un prețios instrument de acțiune pentru pace

Apărind cu cunoscuta-i regularitate, revista „Pentru apărarea Păcii”, editată de Comitetul Național pentru Apărarea Păcii din Republica Socialistă România, oferă sistematic un material bogat, variat, deosebit de interesant și de edificator. Sumarul nr. 246 pe septembrie a.c., dovedește și confirmă din plin acest fapt.

Editorialul scoate în lumină progresele realizate, în ultimul timp, în domeniul destinderii și securității continentului nostru. Acestea îndreptătesc nădejdea cu privire la „posibilitatea abordării constructive a problemelor europene”, ca și la perspectiva înaintării cu succes pe calea înfăptuirii securității europene — deziderat vital al tuturor popoarelor continentului.

În continuare, se prezintă profilul dezvoltării actuale a județului Bistrița-Năsăud și perspectivele dezvoltării lui în viitor. Concluzia: „Comparând trecutul cu prezentul județului, rezultă izbitor progresul economic, social-cultural și politic înfăptuit aici în cei 26 de ani de la eliberare”.

Subliniindu-se importanța înființării Academiei de Științe Sociale și Politice a Republicii Socialiste România, se tratează despre finalitatea și importanța științelor sociale.

Reține în mod deosebit atenția prezentarea aspectelor principale ale Adunării mondiale a tineretului, desfășurată între 9 și 19 iulie la New-York, precum și contribuția delegației noastre în cadrul ei. Ea constituie „o nouă confirmare că astăzi tânăra generație este pe planul întregii lumi un factor activ în frontul forțelor care luptă pentru salvagardarea păcii și securității în lume, pentru colaborare și prietenie între popoare”.

Urmează o scurtă dare de seamă asupra celei de-a 16-a Conferințe internaționale împotriva bombelor atomice și cu hidrogen, desfășurată între 29 iulie și 9 august la Tokio. Ea este o expresie vie a Mișcării japoneze Gensuikvo, născută acum 15 ani, al cărei obiectiv principal este prevenirea războiului nuclear.

Se prezintă apoi modalitatea de acțiune și scopul clubului „Terra 200”, înființat de Universitatea populară din București, cu scopul lărgirii și aprofundării cunoștințelor despre planeta pe care trăim.

Sub sesizanta subliniere: „Omul viitorului se formează astăzi. Dar cum?”, se prezintă rezultatele Conferinței internaționale „Educația copilului în fața progresului științei și tehnicii”, desfășurată la București între 20 și 27 iulie a.c. Ea militează pentru promovarea ideii că educația trebuie să fie „un vast și ingenios sistem de stimulare a tuturor disponibilităților umane superioare și, implicit, ca pe un scut împotriva excesului de tehnicizare și de suprasolicitare informațională, ca pe o chemare către plenitudine”.

După câteva aspecte și momente semnificative de pe glob, este prezentat noul orașel bulgar Strajica ca simbol al luptei împotriva exploatării și pentru o viață de propășire și fericire. Din expunerea următoare, care ne înfățișează lumini ale vieții noi și ritmuri ale progresului în Coreea liberă, desprindem declarația unui fiu al acestei țări: „Ceea ce făurim astăzi este poate cea mai convingătoare dovadă că forța muncii pașnice creatoare este infinit mai mare și mai durabilă decât forța de distrugere a războiului”. Sub numele sugestiv de „Cotidianul eroic”, se dau reliefări pregnante ale muncii eroice a poporului din R. D. Vietnam, bazată pe privațiuni și sacrificii, mărturie a nepuținței invadatorilor de a îngenunchea un popor mic.

Se subliniază apoi semnificația actuală și valoarea momentului reprezentat de Expediția „Ra 2”, care — sub conducerea lui Thor Heyerdahl — a înfruntat hăurile Atlanticului și este o expresie vie și grăitoare a noilor dimensiuni ale aventurii.

Extrem de interesante sînt relatările despre tribul de noroi din valea Asaro, unul din triburile papușilor din Noua Guinee.

În legătură cu un sondaj semnificativ, făcut de Institutul Wickert din Tübingen, se subliniază că blocul militar N.A.T.O. este o „creație a unei epoci și a unei stări de spirit astăzi depășite”.

Stîrnitoare de admirație sînt o seamă de nou-tăți științifice și tehnice, care ilustrează în mod grăitor puterea de invenție și de creație a spiritului uman.

Prezentării unor momente și aspecte din turnarea filmului „Mihai Viteazul”, îi urmează un breviar privind unele acțiuni în cadrul luptei pentru pace.

În rubrica „Fel de fel”, care redă câteva fapte foarte interesante și semnificative, sînt încadrate o seamă de maxime înțelepte, din care reținem:

„Cînd un popor e unit și dușmanul stă pe gînduri”. La urmă rubrica „Vitrina” subliniază scurt și pregnant noutatea și valoarea unor publicații recente.

Privită în ansamblu, fascicola se prezintă ca un bun informator, stimulator și îndrumător al luptei pentru pace și pentru afirmarea și desăvîrșirea vieții. Ca atare, ea educă pe cititor în sensul de a deveni factor tot mai conștient și mai activ în frontul apărării păcii.

Prof. C. Sîrbu

Prăznuirea patronului duhovnicesc al Mitropoliei Banatului

Ziua patronului Mitropoliei Banatului s-a îmbrăcat în acest an într-o haină sărbătorească deosebită. Aureolat de nimbul unei cinstiri unanime, valorificată de tradiția bisericească și cultivată pe o arie destul de largă, Sfîntul Iosif cel Nou de la Partoș și-a găsit în ziua de 15 septembrie pe o-bisnuiții închinători.

Atmosfera sărbătorească fusese pregătită încă din duminica premergătoare prin măiestrita executare de către corul catedralei mitropolitane, în cadrul vecerniei, a „Oratoriului Sfîntului Iosif” compus de maestrul Filaret Barbu.

În ajunul praznicului, o dată cu lăsarea serii, oficiindu-se vecernia în lumina lină a lumînărilor s-a făcut înconjurarea bisericii cu sfințele moaște, care au fost apoi depuse pe solee în fața altarului. Privegherea s-a prelungit pînă tîrziu, înalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae al Banatului împărțind celor ce se perindau spre sărutarea raclii pînea binecuvîntată la slujba litiei.

Cuvîntul de învățătură a fost rostit de P. C. părinte Constantin Comșulea, consilier eparhial, despre Sfinți ca modele de viață creștină, exemplificînd aceasta cu însăși viața Sfîntului Iosif închinată în întregime slujirii lui Dumnezeu și bine-lui obștei.

În ziua praznicului, după săvîrșirea serviciilor religioase prevăzute de rînduiele bisericești pentru astfel de prilejuri, s-a slujit Liturgia arhierască. La momentul potrivit s-a făcut și hirotomia întru preot a diaconului Ioan Popeti de la Centrul eparhial. După cîntarea pricenei înalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae a vorbit celor prezenți despre Sfîntul Iosif ca ierarh ce și-a cîștigat o cinstire unanimă prin identificarea cu aspirațiile înaintașilor în mijlocul cărora a trăit.

La vremea împărțirii cea mai mare parte a credincioșilor a primit trupul și sîngele Domnului ca merinde pentru adevărata viață creștinească. După rugăciunea amvonului s-a făcut binecuvîntarea prinoaselor.

Seara, la orele 18, s-a oficiat slujba acatistului Sfîntului Iosif de către înalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae înconjurat de soborul preoților și diaconilor. La sfîrșitul acesteia racla cu sfințele moaște a fost dusă cu procesiunea obișnuită la locul din naosul bisericii. Predica a fost rostită de P. C. părinte dr. Ioan Petreută, consilier eparhial, despre sfințenie și îndeosebi despre modul în care ea a fost realizată de Sfîntul Iosif cel Nou.

După predică, corul catedralei mitropolitane a executat în primă audiere un „requiem”, operă a compozitorului Filaret Barbu, în care sînt valorificate artistic cele mai cunoscute și importante imne din slujba înmormîntării. Purtînd vibranta armonie în multiple ecouri sub bolțile catedralei, după o ceremonie atît de solemnă ca aceea care a avut loc, piesa a lăsat o deosebită impresie în sufletele credincioșilor care au ascultat-o.

Înainte de a se întoarce într-ale lor toți cei veniți la praznic au luat pîrintească blagoslovenie de la Chiriarhul lor la ieșirea sa de la sfînta slujbă.

Biserica de lemn din Tg.-Mureș

În municipiul Tîrgu-Mureș străjuiește ca o mărturie a trecutului nostru istoric o biserică de lemn cu o vechime de 177 ani. Informații deosebit de prețioase ne dă asupra acestei biserici cartea intitulată: „O pagină de istorie: Biserica de lemn din Tîrgu-Mureș”, apărută în anul 1969 și semnată de Grigore Ploșteanu și Traian Dușa, pe care o semnalăm cititorilor gazetei noastre. Vechimea acestei biserici desigur că nu este prea mare, pentru că există la noi biserici mult mai vechi, ci ceea ce prezintă importanță specială este descrierea complexului de greutate cu care au trebuit să se lupte credincioșii români din Tîrgu-Mureș, pentru a-și păstra legea strămoșească, problema asupra căreia cartea ne dă informații foarte prețioase.

După multe încercări și stăruințe, prin intermediul entuziastului negustor Hagi Stoian Constantin, în anul 1793, cînd imperiul habsburgic e silit a face unele concesii românilor, se ridică o biserică de lemn, de care se ocupă lucrarea de față, alături zidindu-se cea de-a doua școală românească din Tîrgu-Mureș.

Dintre preoții cei mai însemnați care au slujit la această biserică amintim pe protopopul Partenie Trombițaș, care pe lângă activitatea pastorală a desfășurat o excepțională activitate pe plan național, corespondînd cu Barițiu, colaborînd la Gazeta Transilvaniei, iar în anul 1866 l-a găzduit pe Luceafărul poeziei românești de mai tîrziu, Mihai Eminescu. „Întreaga lui viață Partenie Trombițaș a fost cărturar luptător pentru emanciparea socială și națională a românilor ardeleni” (p. 17).

Construcția bisericii este specifică celor de lemn. Pictura a fost executată de zugravul popular Popa Nicolae Bon Vasile. Reținem în această privință icoana cu Învierea Domnului, în care mormîntul este zugrăvit cu piatra pecetluită, fapt care exprimă adevărul istoric. Căci, după cum știm, Mîntuitorul a ieșit din mormînt piatra fiind pecetluită, ea fiind răsturnată de îngeri abia ulterior, pentru a se convinge femeile mironosițe și Sf. Apostoli că mormîntul este gol.

Învierea Domnului, piatra fiind pecetluită. Icoană de la biserica de lemn din Tîrgu-Mureș.

Prin grija Direcției Monumentelor istorice, începînd cu anul 1957 s-au făcut lucrări de restaurare a acestei biserici.

Existența bisericilor de lemn de pe teritoriul Patriei noastre reprezintă dragostea pentru credința strămoșească a înaintașilor noștri, care, în condiții vitrege, lipsiți fiind materialicește au ținut ca să-și ridice bisericuțe mai modeste, pe măsura puterilor lor materiale, dar care, prin construcția și dragostea cu care au fost ridicate, nu sînt cu nimic mai prejos decât altele.

„Oricum ar fi, bisericuțele noastre de lemn sînt o parte din sufletul nostru. Cu toate că în întreaga clădirea lor nu întîlnești măcar un cui de fier, soliditatea și măiestria lor nu se scade cu nimic” (Prot. T. Bodogae: Vechile noastre biserici de lemn, Îndrumător bisericesc, Sibiu 1958, p. 83).

Lucrarea conține un număr de 35 ilustrații și a apărut sub îngrijirea Comitetului pentru Cultură și Artă a Municipiului Tîrgu-Mureș.

Gânduri despre muncă

Omul este astfel înzestrat ca — prin muncă — să acționeze fericit în viață.

Munca este necesară atât pentru sănătatea noastră fizică cât și pentru cea morală.

Fie că muncim cu brațele, desfășurând deci o muncă fizică, fie că muncim cu mințea, în care caz desfășurăm o activitate intelectuală, motorul acestor acțiuni trebuie să fie conștiințiozitatea.

Orice fel de muncă cere o angajare a întregii noastre ființe, căci numai așa fel muncă își poate atinge țelul și poate da roadele ei binecuvântate.

Așt de necesară este munca în viața noastră de toate zilele, încât Cartea Sfântă spune într-un loc că „omul este creat pentru muncă precum pasărea pentru zbor”.

Dacă munca este o binecuvântare și o mare cinstire între valori, lenea este aspru combătută, specificându-se că „leneșul este asemenea pietrei celei necurate către care toți vor șuiera spre batjocura lui”, sau — asemenea unui morman de gunoi (este lenșul), căci, tot cel ce îl va ridica își va scutura mâna (Înt. lui I. Sirah 22, 1—2).

— „Este un timp pentru toate, zice (într-un loc) înțeleptul Solomon: timp pentru muncă și timp pentru a se distra”.

În iconomia mîntuirii noastre, în cadrul Sfintei Treimi găsim expresia cea mai înaltă (ilustrativă) a acestui adevăr, căci cuvintele Domnului: „...Tatăl meu pînă acum lucrează și Eu lucrez (Ioan 5, 17) sînt concludente în acest scop.

În Sf. Scriptură noi găsim și alte multe învățături despre muncă — prin fructificarea talanților și alte multe exemple. Sf. Apostol Pavel într-una din epistolele sale — printre altele — accentuînd munca cea conștiințioasă spune credincioșilor din Tesalonic (II Tes. 3, 8) „...n-am mîncat de la cineva pînă în dar, ci întru osteneală și nevoită am lucrat noaptea și ziua ca să nu îngreunăm pe cineva din voi; sau, îmbinînd munca duhovnicească (Colos. 1, 28—29), cu munca fizică — împletind cu mâna lui corturi — spune printre altele: „Cine nu muncește nici să nu mănînce” (II Tes. 3, 10).

Unii gînditori și scriitori celebri au subliniat și ei acest adevăr (despre muncă), ca de exemplu:

— „Prin muncă la repaus, prin luptă la victorie”.

— Munca este un izvor de fericire, atunci cînd (ea) se întrebunțează cu cumpăneală. Știm cu toții cât de repede trece timpul cînd sîntem ocupați, cât și aceea că: „orele apasă în mîinile leneșilor”.

— Preocupările vii (ocupațiunile) alungă grijile și micile supărări ale vieții.

— Omul ocupat nu are timp de a se agita.

— Grație muncii noi căpătăm repausul spiritului.

— Zilele muncite ne dau nopți plăcute.

— Depinde cum socotim că sîntem bogați!

— Pe bună dreptate s-a zis: „a voi este a putea”, dar nu-i de-ajuns numai voința care nu scutește munca.

— Alții ne pot ajuta dar noi trebuie să ne formăm pe noi înșine, nimeni altul nu poate judeca pentru noi.

— Muncește, zice natura omului în fiecare oră a zilei, fie că ai fi plătit sau nu; nu te preocupa decât numai de muncă, deoarece, sigur nu te poți lipsi de a-ți căpăta recompensa; de-ar fi o muncă înălțătoare ori mai puțin plăcută: cultura cerealelor sau compoziția unui poem epic, dacă este făcută cu cinste, în toată conștiința, tu vei fi recompensat fizicește tot atât cât și moralicește, puțin importă dacă vei fi cîteodată învins, tu ești născut pentru victorie.

— Recompensa unei munci bine făcute, este sentimentul că ai lucrat cum trebuie.

— Sînt mai multe feluri de a munci. Graba poate să fie bună, dar repezeala nu valorează nimic.

Așadar, se cuvine ca toată munca noastră s-o împodobim cu dragoste curată.

Luînd aminte la aceste câteva înțelepte și folositoare învățături despre muncă desprinse din Sf. Scriptură și din cugetările unor înțelepți, privind și la exemplul și rîvna unor viețuitoare ca: albinele și furnicile, să ne străduim și noi a munci cu rîvnă și conștiințiozitate fiecare unde sîntem rînduiți să activăm.

Pr. Vart. Constantinescu

Sfințirea bisericii din Oarda de Sus

Credincioșii din parohia Oarda de Sus (prot. Alba-Iulia), în frunte cu preotul lor, Popa Gheorghe, au ridicat o monumentală biserică. Simbolic parcă, așezată pe o colină, care străjuiește toată așezarea, biserica a fost sfințită de I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, Duminică, 20 septembrie 1970.

La Ciugud.

În ajun, sîmbătă seara, 19 septembrie a. c., I. P. S. Sa a asistat la vecernia săvîrșită de un sobor de preoți și diaconi, în frunte cu P. C. vicar Traian Balașcu, în parohia Ciugud.

După vecernie, au vorbit credincioșilor C. preot local I. Mihălțan, care face un istoric al parohiei, pomenită în documente încă în veșul al XII-lea; P. C. prot. al Sibiului N. Todor, care a explicat înțelesurile sf. cruci, P. C. vicar Traian Balașcu, care a zăbovit asupra rolului mamei în viața familiei și a societății, iar la sfîrșit I. P. S. Mitropolit Nicolae, care a insistat cu deosebire asupra statorniciei în lucrarea a tot ce este frumos și ziditor în viață, în legea strămoșească, în dragostea față de țară și popor.

A doua zi, Duminică, 20 septembrie 1970, Arhipăstorul nostru a fost întâmpinat, în parohia Oarda de Sus, de un sobor de preoți și diaconi, în frunte cu P. C. prot. al Albei-Iulii, V. Negrea. După slujba sfințirii bisericii, Sf. Liturghie arhierască s-a slujit afară, sub cupola măreață a cerului. Momente mișcătoare au constituit pentru credincioșii participanți și cele două hirotoniri, cea întru preot a C. diacon N. Păcuraru pentru parohia Marpod (prot. Sibiu) și cea întru diacon a ipodiakonului I. Sită.

La priceasnă a predicat P. C. prot. N. Todor, despre Sf. Taină a Preoției.

La sfîrșitul Sf. Liturghii, a vorbit P. C. vicar Traian Balașcu, despre cinstirea Maicii Domnului, a sf. icoane, a sf. cruci etc.

În continuare, C. pr. local Gh. Popa prezintă o situație a lucrărilor bisericii acum sfințite, a „bisericii unității noastre sufletești”, cum potrivit a numit-o C. Sa.

Pornind de la un text din Psalmi, I. P. S. Mitropolit Nicolae a vorbit credincioșilor despre rolul bisericii ca locaș de închinare, în viața noastră creștinească, în care adunîndu-ne mințea și inima ne se liniștește și, ca un balsam, o bucurie sfîntă se revărsă parcă în ființa noastră, o dragoste deosebită ne pătrunde sufletul și anume dragostea lui Hristos, care ne luminează și ne întărește să ducem mai departe îndatoririle vieții. Aici, în biserică, lepădați de toate răutățile, de toate vrăjmășiile, de toate gîndurile care nu sînt după voia lui Dumnezeu, ne putem simți împreună cu El, împreună cu Sfinții, împreună cu întreaga Biserică și cu cei vii și cu cei morți.

Nefiind ca o clădire sau ca oricare altă casă, în care se vorbesc vrute și nevrute, în încheiere, între altele, credincioșii sînt îndrumați să-și prețuiască biserica și mai ales s-o înfrumusețeze și mai mult cu prezența lor ori de cîte ori se săvîrșește în ea Sf. Liturghie.

Prin cinstirea C. pr. Gh. Popa cu gradul de iconom, s-a încheiat acest praznic de caldă și înălțătoare zidire sufletească.

Rep.

Sfinții români din luna octombrie

(Urmare din pag. 1)

să primească „unirea” ori să fie iobagi pe veci. Noroc că poporul a înțeles lecția atîtor amărăciuni: ori că pomeneau pe papa ori pe vlădica ortodox, românii tot în legea lor au rămas, cu toate că au trebuit să mai treacă încă 188 ani pînă se vor regăsi și îmbrățișa ca frații.

Pomenind pe acești trei eroi ai Legii noastre, vom spune deci că jertfa lor n-a fost zadarnică, căci astăzi, prin voia lui Dumnezeu, a preoților și credincioșilor, sîntem din nou una în Biserica moșilor și strămoșilor noștri, într-o Patrie liberă, prosperă și independentă.

Să ținem așadar la această unitate a noastră, pe care ău dorit-o și pentru care au luptat atât de mult înaintșii noștri, bineștiind și aceea că în unitate frățească sîntem bineplăcuți și lui Dumnezeu și de tolos Patriei noastre.

Prot. T. Bodogae

Inaugurarea festivă a noului an la Institutul Teologic

În Duminica din 4 octombrie a.c., a avut loc deschiderea festivă a noului an universitar la Institutul nostru Teologic.

La orele 9.30, a început — în Catedrala mitropolită — săvîrșirea Sfintei Liturghii, slujită de P. C. vicar arhiep. Traian Balașcu, de față fiind I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului, P. S. Episcop-vicar Visarion, profesorii și studenții Institutului în frunte cu P. C. rector Dr. Isidor Todoran, precum și dl conf. Dr. Hermann Pitters de la Institutul Teologic Protestant Unic de grad Universitar Cluj — ramura cu limba de predare germană Sibiu, împreună cu un grup de studenți. La priceasnă a predicat P. C. prof. Dr. Corneliu Sîrbu, tîlmăcind în actualitate pericopa evanghelică a Duminicii (Luca 6, 31—36) în contextul ei mai larg și subliniînd chemarea Preoției creștine în condițiile vremii de azi.

Între orele 12—13.30, s-a desfășurat în Aula Institutului un program festiv în prezența I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului, a P. S. Episcop-vicar Visarion, a Consiliului arhiepiscopesc în frunte cu P. C. vicar Traian Balașcu a Corpului profesoral și a studenților Institutului, a d-lui decan și vicar Dr. Hermann Binder de la Institutul Protestant Unic de grad Universitar Cluj — ramura Sibiu, precum și a unor credincioși din oraș.

După ce corul studenților — sub conducerea P. C. oncf. Gheorghe Șoima, deschide programul cu bucată „Taina creștinătății”, ia cuvîntul P. C. rector Dr. Isidor Todoran. P. C. Sa îndeamnă pe studenți să folosească bine condițiile de muncă din Institut, pentru că Preoția creștină nu este o simplă profesiune, ci este vocație și slujire. Poziția și rolul preotului se pot vedea și defini numai din perspectiva slujirii, pilduită în chip desăvîrșit de către Mîntuitorul și în chip grăitor de către Biserica noastră strămoșească, în trecut și azi.

Preotul este chemat să aibă luminată și dinamică conștiința datoriei de a sluji în conformitate cu nevoile și aspirațiile epocii respective. Numai așa va putea desfășura un apostolat mereu înnoit și înnoitor, potrivit cerințelor vremii.

Viiitorii preoți trebuie educăți în spiritul unității bisericești și al unității poporului, temeiul propășirii noastre.

Urmează continuarea programului muzical sub aceeași conducere: („Tricolorul”, „Dragă-mi este țara mea”, „Mîndru-i codrul și-nverzît”).

Exprimînd cele mai calde felicitări Institutului nostru, cu care — declară vorbitorul — „am colaborat în strînsă frăție” — dl decan și vicar Dr. Hermann Binder stăruie pentru o unitate și colaborare mai complete între cele două Biserici — Ortodoxă Română și Evanghelică Lutherană C. A. — și între așezămintele lor teologice.

La sfîrșit ia cuvîntul I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului.

I. P. S. Sa reliefează mai întii unitatea noastră, a credincioșilor creștini ortodocși, cu întregul nostru popor și subliniază faptul că Biserica este alături și azi — ca și în trecut — de poporul român, astfel că „sufletele noastre bat la unison cu sufletul întregului nostru popor”.

În continuare, după ce remarcă atmosfera universitară din țara noastră: de muncă, de seriozitate, de pregătire a tineretului studios în spiritul dăruirii întregii sale capacități de muncă în slujba propășirii în ritm accelerat a Patriei noastre scumpe, îndeamnă pe profesorii și studenții Institutului să se încadreze și ei în dubul acestei atmosfere universitare.

În acest sens, adresează tuturor studenților chemarea ca toți să înțeleavă că prezența lor în Institut reprezintă o obligație și un imperativ: de a folosi intens fiecare clipă, pentru ca prin ea să întruchipeze idealul pentru care se pregătesc.

Numai așa studenții Institutului vor putea coresponde — prin muncă încordată și stăruitoare, prin rugăciune și conduită morală aleasă — exigențelor tot mai mari pe care le impun Biserica și poporul nostru fiecăruia dintre noi.

De încheiere, Înaltul Ierarh aduce mulțumiri călduroase P. F. Părinte Patriarh Justinian și I. P. S. și P. S. membri ai Sf. Sinod pentru pămînteașă purtare de grijă pe seama pregătirii viitorilor preoți.

De asemenea, I. P. S. Sa exprimă vii mulțumiri dlui Președinte al Departamentului Cultelor, prof. Dumitru Dogaru, pentru sprijinul și îndrumarea ce le dă așezămîntelor Bisericii noastre.

C. S.